

Nostradamus (Joan): El primer comte de Tolosa fou el rei de Tartària, de Gallicia i de Troia la Gran

Andreu Marfull Pujadas

3 de juny de 2023

En aquest article es documenta un manuscrit de l'historiador Joan de Nostradame, un personatge proper a en J.J.Scaliger, que afirma haver trobat un document a la Provença en què es diu que els sarraïns ocuparen Europa sota la direcció del rei de Tartària, de Gallicia i de Troia la Gran. Es tracta, per tant, d'un document important que s'alinea amb la Nova Cronologia de Fomenko i Nosovskij, que, a més, apunta al llinatge jueu (i tàrtar) de la reialesa europea.

Un investigador català ha localitzat un manuscrit d'en Joan de Nostradame, germà del conegut Nostradamus, i me l'ha facilitat ⁽¹⁾. A mode de contextualització, el pare de J.J.Scaliger -qui dissenya el mapa cronològic oficial a mida dels interessos d'Europa Occidental- fou mecenes de Michel de Nostradame (l'latinitzat com a Nostradamus), així que es mereix una atenció especial.

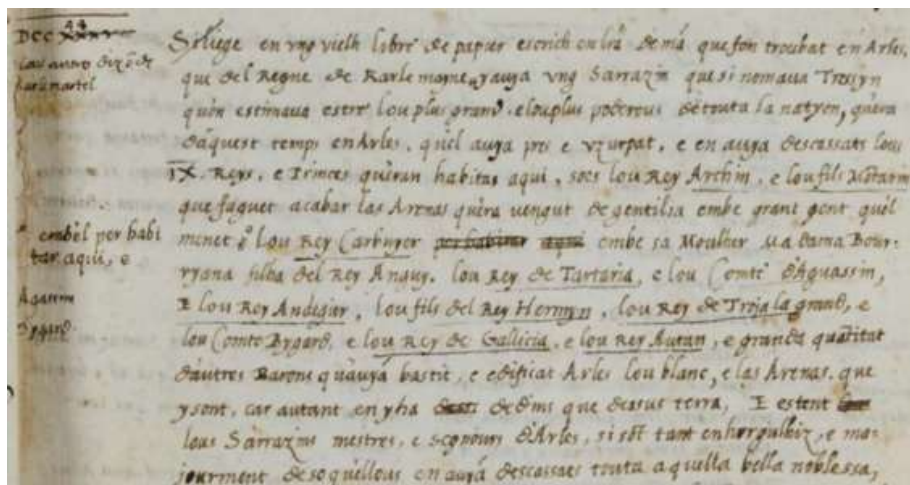
L'escrit és un conjunt de notes a mà en què es descriu la història de la Provença, encaixant-la amb el calendari oficial, però és simple, improvisada, sense fonts i amb una clara intenció de no mencionar la naturalesa del poder jueu de la terra que -a l'edat mitjana- ocupa la Provença fins a Bordeus, amb capitalitat jueva a la Narbona ⁽²⁾. I, també, d'ocultar les arrels catalanes, que no es comenten, per escriure una història afrancesada i cristiana al seu lloc. De forma no pas casual, es tracta d'un esborrany del projecte europeu de reescriure la història, que en Caesar Nostradamus (el fill del conegut Nostradamus) completa, ara sí amb fonts i com un llibre enciclopèdic, i edita l'any oficial de 1614 ⁽³⁾. El primer és un simple esborrany, i el segon tot un document impressionant i escrupolosament documentat.

Entre aquestes dues versions hi ha un procés minuciós de creació de falsa documentació oficial, que ha omplert els arxius eclesiàstics, reials i imperials, en la línia que ha documentat àmpliament la Nova Cronologia. Però el primer manuscrit d'en Joan de Nostradame, que aquí es ressalta, tot i tenir la voluntat de mentir, o bé ocultar la realitat històrica sota una nova realitat manipulada, aporta un episodi espectacular que en Caesar Nostradamus (el seu nebot), i la història oficial, ha descartat (per temerari).

L'episodi tracta les arrels cristianes del que es coneix com a Occitània, on hi havia també els càtars (els escites segons la Nova Cronologia) i la zona que es coneix, fins a Tolosa, com a Gòthia (tal com la Gòthia del nord de la Mar Negra, on es troben jueus keraïtes descendents dels antics Kathars). A mode de recordatori, recerques jueves -de n'Athur Zuckerman- dels darrers cinquanta anys han demostrat que els poders del comtat de Tolosa, que la història oficial emparenta amb en Carlemany en nom de Guillem de Tolosa, eren en realitat poders exiliarques jueus de Babilònia, del llinatge del rei David. Aquesta informació es basa en documentació europea medieval i altra recerca persa i àrab. I, altrament, dels poders de Tolosa en neixen els poders del comtat de Barcelona (això és història oficial). ⁽⁴⁾

El manuscrit d'en Nostradame està escrit en provençal i es pot llegir com a català antic amb tics francesos. L'interès recau en la història que explica sobre la naturalesa dels poders citats. En aquest manuscrit es troba una informació inèdita, que ho relliga tot i aporta notícies de la conquesta d'Europa per part del poder tàrtar, que defensa i demostra la Nova Cronologia. Com ja s'ha indicat a treballs anteriors, n'Isaac Newton apunta a la naturalesa "alana" i "chatti" dels catalans ⁽⁵⁾, i en aquesta línia assimilo als chatti amb els hitites, i amb els keraïtes que es fusionen amb el llinatge de Gengis Khan. I, altrament, també s'ha documentat que el cronista Diego Fernández de Mendoza també relaciona als catalans amb els conqueridors d'Àsia ⁽⁶⁾. És a dir, hi havia dues fonts que apunten als poders tàrtars. I ara, amb el manuscrit d'en Nostradame n'apareix una tercera. I aquesta vegada apunta al poder jueu, de Tolosa i d'Occitània, però no el fa llinatge del rei David (com en Zuckerman), sinó rei de Tartària.

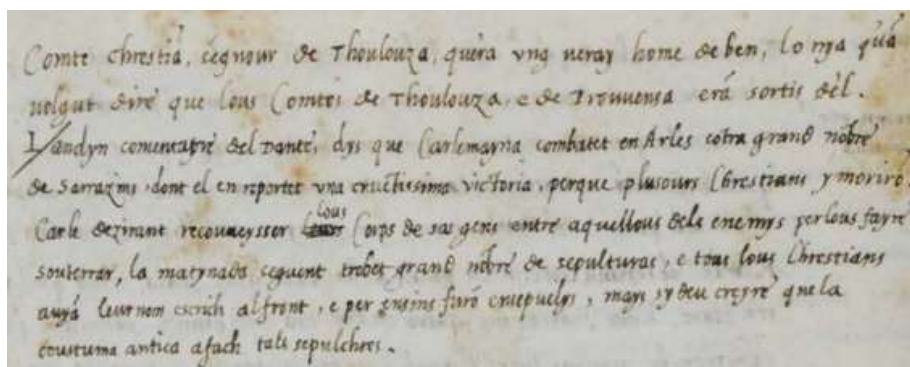
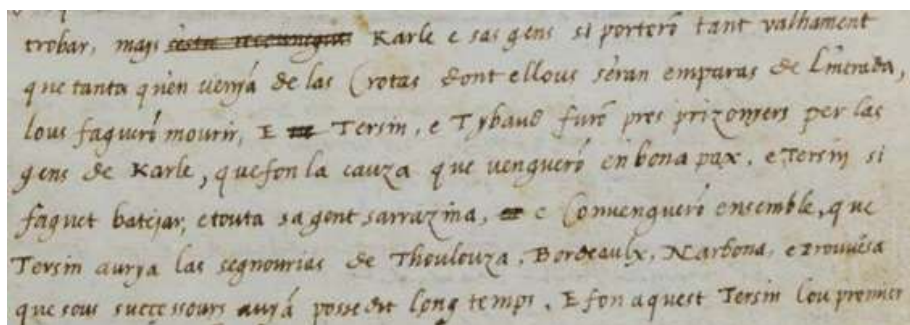
De forma sorprenent (si no es coneix la neocronologia), en Joan de Nostradame explica que **els sarraïns ocuparen aquetes terres "occitanes" dirigits pel rei de Tartària, que també fou rei de Gallicia** (terra des del Bàltic fins a la mar Negra, terra de jueus askenazis) **i rei de Troja la Gran** (Troia). L'anomena Tressyn i diu que se'l coneixia entre els sarraïns com el més poderós de totes les nacions, tal com els grans khans. A la pàgina 7 s'hi diu aquesta informació:

En un llenguatge neocronològic, el pont amb els tàrtars no és un problema. Es tracta de Batu Khan, quan entra a Europa amb en Möngke Khan, néts de Gengis Khan i (el segon) fill de la princesa keraita (jueva) Sorghaghtani Beki. El mateix Möngke que ocuparà Pèrsia i arribarà fins a Vietnam amb el seu germà Kublai Khan, també fill de la citada princesa, abans d'esdevenir emperador de la Xina i atacar el Japó. És a dir, ocupen tota Euràsia, fins al nord d'Àfrica, i es proclamen reis de reis, els amos del món. Són un llinatge que les cròniques de Gengis Khan assimilen al del rei David dels jueus. O millor dit, es deia que en Gengis Khan era el rei David dels jueus. És a dir, tant la versió d'en Zuckerman com la d'en Nostradame diuen el mateix, si acceptem que, efectivament, el llinatge dels reis de Tartària era el del rei David.

És a dir, el poder dels sarraïns era el dels reis de la gran Tartària i el del llinatge del rei David, essent un poder que ocupa Troia (com ho fa en Paris, del conte llegendari de Paris i Helena). Ens trobem, doncs, amb una crònica sorprenent que, juntament amb altres fonts i amb l'encaix neocronològic, apunta al poder franc, i provençal, que també és tàrtar i jueu, com els Khanats kathars vençuts, temps després, per Ivan el Terrible i els Romanov.

Però això no és tot. La història d'aquest clan tàrtar nouvingut a la Provença que ens narra en Nostradame no s'acaba aquí. El cronista provençal acaba la crònica de Tarssyn, el rei de Tartària, amb una lluita contra Carlemany a Arlès (a tocar d'Avinyó), d'on prové el poder de la Borgonya. Tarssyn, amb en Tybaut, defenen el seu castell d'Arlès, fins que Carlemany (diu) els venç i els empresona. Però no els executa. Tot el contrari, els bateja (els fa cristians) i fa el rei de Tartària senyor de Tolosa, Bordeus, Narbona i Provença. I diu, a les pàgines 8 i 9 del manuscrit, que en Tarssyn serà el primer comte cristià de Tolosa. El text:

Vaja, que tenim tres orígens del primer comte de Tolosa: 1) La crònica oficial, com en Guillem de Tolosa, que se l'ha fet un sant cristià emparentat amb la nissaga carolíngia; 2) La crònica jueva, que en Zuckerman fa exilarca, provinent de Babilònia i del llinatge del rei David (i que també uneix amb la nissaga carolíngia); i 3) La crònica d'en Nostradame, que el fa rei de Tartària convertit al cristianisme. De la primera versió s'hi afegeix l'arrel benedictina de tota l'Europa Occidental provinent d'Aniana (a tocar de Montpeller), que implanta en Carlemany, juntament amb l'arrel papal de l'Avinyó (provençal), i l'arrel de l'Orde de l'Esperit Sant (de la Nostra Dama de Montpeller, que faran seu els reis de França). De la segona, en

canvi, cal afegir l'arrel jueva de Narbona, considerada la principal escola jueva d'Europa Occidental (Aryeh Graboïs ho té documentat) ⁽⁷⁾. I de la tercera n'apareix una idea que apunta a un poder tàrtar cristianitzat. Però hi ha una quarta versió, si s'analitza amb una ullada neocronològica.

En Nostradame, tal com ho fa la història oficial, completa la crònica de Carlemany fent-lo arribar a Roma, on es proclama emperador i gran patriarca europeu del cristianisme. Vaja, un emperador que apareix del no-res i supleix el poder "universal" de l'emperador tàrtar, que ara sabem que fou jueu (o mig jueu). I això, clar, (amb les ulleres neocronològiques) és una forma de canviar d'identitats per cristianitzar la història, perquè el cristianisme, tal com l'entenem avui, encara no existia. Això és la Nova Cronologia. Es va amagar la veritable història del llinatge tàrtar i jueu, grec i romà, per crear el del Crist ressuscitat. A Roma no hi va a arribar Carlemany. **Carlemany ha suplert la identitat del rei de Tartària, o la d'un dels seus fills.** Originàriament, el poder original del summe pontífex era jueu, es trobava a Avinyó, a tocar d'Arlès, entre la Provença i Tolosa, passant per Montpeller. Després, més endavant, el poder es trasllada a Roma i, amagat sota el nom del **Vaticà**, s'hi troba el poder del veritable conqueridor d'Europa: **Batu Khan** (tal com també afirma la Nova Cronologia des de fa anys).

Així doncs, la quarta opció de l'arrel occitana és que no era francesa, sinó franca, lliure, d'on neix una escola jueva universal, tal com ho farà a Babilònia (Pèrsia) i després a Jerusalem, fent de gran emperador -rei de reis- al cèsar de Constantinoble (per aquesta raó la primera Bíblia imperial fou grega). Convé recordar que el mateix poder que ocupa Europa també ocupa Pèrsia i tota Euràsia en pocs anys. Fins i tot ocupa Egipte i, clar, el que es considera la Terra Santa. I, també, ocupa Constantinoble (o Troia, encara que aquesta tesi mereix un estudi apart). L'arrel imperial -europea- era tàrtara i jueva, aliada amb l'arrel grega, abans de desaparèixer i mutar cap al cristianisme romano-italià, i abans que les històries de França i d'Espanya -en aquest cas sota el vel de la Corona d'Aragó- s'encarreguessin d'esborrar el passat occità, gascó i provençal, i, de pas, fer dels catalans una altra història, eminentment manipulada, com la de tota Europa, i del món. Però, en aquest cas, amb especial dedicació, en què els Nostradame (oficialment descendents de jueus) van ser protagonistes i autors de la manipulació (dirigida per J.J. Scaliger, al seu torn dirigit per l'imperialisme eclesiàstic cristià). Ells eren hereus del poder jueu que van ocultar, encara que, probablement, no van existir com a tals (com a Nostradame, o Nostradamus). A la seva manera, els Nostradame es remeten a la Nostra Dama provençal, i de Montpeller, altrament camuflada com a Maria Magdalena?

En aquesta línia, comentar que, al manuscrit, abans d'explicar la història d'en Tarssyn, es diu que en Gerard del Rosselló (unit en matrimoni amb el llinatge carolingi, comte de Provença i primer comte de París segons la història oficial, on "Roseslló" pot ben bé referir-se a una Rússia petita) fa portar el cos de la Magdalena i fa construir l'església de Vézelay (Borgonya), on serà enterrada (segons aquest text i també oficialment, si bé oficialment no es sap d'on ve ni es coneix que la portés en Gerard del Rosselló). Qui va ser realment la Magdalena? La dona, la mare o la filla del rei de Tartària? (la mare del llinatge, jueu, després cristià).

¹ Jordi Àlvarez.

² *Mémoires en forme de chronique pour l'histoire de Provence / Jean de Nostredame* [Manuscrit]. Description physique: Reliure cartonnée. Ex-bibliotheca sur étiquette imprimée collée au contreplat supérieur «Bibliothèque de Mlle V. L. F. de Villeneuve Bargemont». Numéro d'inventaire ms. «7482» et mention ms. «M. Arbaud» au contreplat sup. 102 f. parchemin (soit, 204 p.).

³ *L'histoire et chronique de Provence de Caesar de Nostradamus, ... où passent de temps en temps et en bel ordre les anciens poètes, personnages et familles illustres qui ont fleuri depuis VC ans...* Nostredame, César de (1553-1629). Auteur du texte. BnF, Bibliothèque nationale de France, département Centre technique du livre, Fol. Lk2-1408.

⁴ Zuckerman, A. (1972). *A Jewish Principdom in Feudal France*. Nova York: Columbia University Press.

⁵ Newton, I. (1733). *Observations upon the prophecies of Daniel, and the Apocalypse of St. John*. London: J.Darby and T.Browns in Bartholomew-Close.

⁶ Hernández de Mendoza, D. (n.d.). *El Becerro general, libro en que se relata el blasón de las armas que trahen muchos reynos y imperios, señoríos ... y de la genealogía de los ynages de España y de los escudos de armas que trahen*. Sede de recoletos: MSS/18244 V.1. Código de barras: 1001199011. Madrid.

⁷ Graboïs, A. (1997). "Le «roi juif» de Narbonne". A *Annales du Midi: revue archéologique, historique et philologique de la France méridionale*, Tome 109, N°218, 1997. pp. 165-188.